

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

**KONSEKRACJE BISKUPIE
W CZASIE PRZEDŁUŻAJĄCEGO SIĘ
OKRESU *SEDE VACANTE***

KRAKÓW 2013

www.ultramontes.pl

Konsekracje biskupie w czasie przedłużającego się okresu *Sede vacante*

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

Święto Najświętszej Maryi Panny od Wykupu Niewolników

24 września 1996

Umiłowani w Chrystusie,

Mija dziś pięć lat od dnia, w którym Jego Ekscelencja, śp. Biskup Moises Carmona, udzielił mi sakry biskupiej, aby przyczynić się w ten sposób do zachowania naszej drogocennej katolickiej Wiary w tych czasach herezji i apostazji.

Choć konsekracje tradycyjnych katolickich biskupów były wśród większości wiernych przyjmowane z wielką radością, byli też tacy, którzy kwestionowali ich prawowitość z tego powodu, że ścisła litera prawa zabrania biskupowi konsekrowania innego biskupa bez posiadania papieskiego mandatu.

Najistotniejsze jest, by nasi katolicy wierni rozumieli teologiczne zasady związane z tym tematem by móc odpowiedzieć tym, którzy odrzucaliby Mszę i sakramenty sprawowane przez tych biskupów oraz kapłanów przez nich wyświęconych.

W niniejszym liście pasterskim, przedstawimy pokrótce to zagadnienie oraz zajmiemy się następującymi związanymi z nim istotnymi kwestiami:

- 1) historyczny precedens biskupich konsekracji bez papieskiego mandatu podczas długiego interregnum (okres między śmiercią jednego i wyborem kolejnego papieża) pomiędzy panowaniem Papieża Klemensa IV i Papieża Grzegorza X;
- 2) definicja prawa, natura prawa i faktyczne wygaśnięcie prawa;
- 3) podporządkowanie praw niższego rzędu wymogom praw wyższego rzędu.

Zanim zajmiemy się każdą z tych kwestii, należy najpierw uświadomić sobie, że od *Vaticanum II* po dzień dzisiejszy mamy do czynienia z najpoważniejszym kryzysem, jaki dotknął katolicki Kościół. Tam gdzie niegdyś

sprawowana była Święta Ofiara Mszy w katolickich kościołach na całym świecie, jej miejsce zajęła teraz Nowa Msza (*Novus Ordo Missae*), która nie stanowi przebłagalnej (zadośćuczynienie za grzechy) ofiary, lecz protestancką pamiętkę Ostatniej Wieczerzy. W tejże Nowej Mszy, zmienione zostały istotnie słowa samego Chrystusa z sakramentalnej formy Świętej Eucharystii, co, zgodnie z dekretem *De defectibus* Papieża św. Piusa V – "czyni konsekrację nieważną". Od pojawienia się *Vaticanum II*, fałszywe doktryny ekumenizmu i religijnego indyferentyzmu (potępione przez wielu papieży i sobory, zwłaszcza przez Papieża Piusa IX) były głoszone przez zwyczajną, powszechną nauczającą władzę modernistycznej hierarchii pod kierownictwem Pawła VI i Jana Pawła II. W nauczaniu tym oficjalne uznanie udzielone zostało nie tylko niekatolickim sektom (luteranizm, anglikanizm, prawosławie), lecz również niechrześcijańskim religiom (buddyzm, hinduizm, islam, judaizm), by wspomnieć tylko kilka z nich. Obecnie, współczesna hierarchia uznaje inne religie, zachęca ich członków do modlitwy do swoich bogów i próbuje promować "dobro" zawarte w tych religiach.

Jak można pogodzić nieomylnie nauczanie Magisterium (nauczająca władza papieża i biskupów) katolickiego Kościoła sprzed *Vaticanum II* (1962 – 1965) z błędami, które wyłoniły się z tegoż soboru i które przez minionych trzydzieści lat są wciąż głoszone przez modernistyczną hierarchię?

Właściwy wniosek, jedyny wniosek, jaki się nasuwa jest taki, że współczesna hierarchia posoborowego kościoła *Vaticanum II* nie może i nie reprezentuje Magisterium Kościoła katolickiego. Ponieważ Chrystus obiecał, że będzie ze Swymi Apostołami i ich następcami "po wszystkie dni, aż do skończenia świata". Swym Apostołom i ich następcom, nasz Pan obiecał pomoc Ducha Świętego, Ducha Prawdy, który "będzie z nimi na zawsze".

Z nauczania Soboru Watykańskiego (1870) wiemy, że Kościół katolicki jest nieomylny nie tylko w swych uroczystych dekretach (papież nauczający *ex cathedra*; dekrety soborów ekumenicznych), ale też w swoim zwyczajnym, powszechnym nauczaniu:

"Wiarą boską i katolicką (*fide divina et catholica*) należy wierzyć w to wszystko, co jest zawarte w słowie Bożym spisany lub przekazany Tradycją i przez Kościół jest podawane do wierzenia jako przez Boga objawione, czy to w uroczystym orzeczeniu, czy to w zwyczajnym i powszechnym nauczaniu".

Uważać, że jest inaczej oznaczałoby mniemać, że Chrystus zawiódł Swój Kościół, a Duch Święty, Duch Prawdy przebywający z Apostołami i ich następcami, porzucił Kościół, przez co popadł on w tak oczywiste błędy.

W tych bezprecedensowych okolicznościach, musimy rozpatrzyć postawę prawdziwych katolickich biskupów. W obliczu Wielkiego Odstępstwa przepowiedzianego przez św. Pawła w Drugim Liście do Tesaloniczan, cóż mieliby zrobić? Czy mieliby pozostać bezczynni?

Przeciwnicy konsekrowania biskupów w naszych czasach udzieliliby odpowiedzi pozytywnej. Tak więc, po śmierci tych tradycyjnych katolickich biskupów, którzy pozostali wierni prawdziwej wierze nie byłoby żadnych biskupów mogących ich zastąpić. A bez biskupów, nie byłoby ostatecznie żadnych kapłanów, nie byłoby Mszy świętej ani sakramentów.

A jednak, nasz Pan i Zbawiciel Jezus Chrystus obiecał Swoim Apostołom i ich następcom, że "będzie z nimi po wszystkie dni, aż do skończenia świata" (Mt. 28, 20). W tym względzie Sobór Watykański naucza:

"Przeto jak posłał Apostołów, których wybrał sobie ze świata, tak jak sam został posłany przez Ojca (J. 20, 21), podobnie też chciał, aby w Jego Kościele byli pasterze i nauczyciele «aż do końca świata»" (Mt. 28, 20).

W celu zachowania katolickiej Wiary, świętego kapłaństwa i Świętej Ofiary Mszy, biskupi ci przedsięwzięli odpowiednie środki by zagwarantować ciągle wypełnianie się obietnicy Chrystusa, "aby aż do końca świata byli pasterze i nauczyciele".

Sięgnięto po te środki bez żadnej intencji zanegowania prymatu jurysdykcji rzymskiego papieża, najwyższej władzy papieża. Biskupi i kapłani przez nich wyświęceni wyznają bowiem z całą mocą katolicką Wiarę, która zawiera doktrynę dotyczącą prymatu jurysdykcji i nieomyślności rzymskiego papieża. W rozpatrywanych okolicznościach, papieski urząd, który będzie trwać aż do końca czasów, był nieobsadzony. Dlatego też, niemożliwe było uzyskanie papieskiego mandatu uprawniającego do dokonania biskupich konsekracji.

Prowadzi nas to do rozważenia przypadku konsekrowania biskupów podczas interregnum (wakatu Stolicy Apostolskiej) jaki znajdujemy w historii Kościoła.

Poniżej przytaczamy fragment artykułu pochodzącego z czasopisma *Il Nuovo Osservatore Cattolico* autorstwa Dr. Stephano Filiberto posiadającego doktorat z historii Kościoła:

"29 listopada 1268 roku, umarł Papież Klemens IV i rozpoczął się jeden z najdłuższych okresów bezkrólewia, czyli wakatu urzędu papieskiego w historii Kościoła katolickiego. Kardynałowie mieli zebrać się na konklawe w mieście Viterbo, lecz na skutek intrygi Karola d'Anjou – króla Neapolu – wśród członków Świętego Kolegium pojawiły się wąśnie, a perspektywa doprowadzenia do jakichkolwiek wyborów zaczęła się coraz bardziej oddalać.

Po upływie niemal trzech lat, burmistrz Viterbo zamknął kardynałów w pałacu, wydzielając im tylko skromne racje żywnościowe, aż podejmą decyzję, która dałaby Kościołowi jego widzialną Głowę. W końcu, 1 września 1271 roku, na Stolicę Piotrową został wybrany Papież Grzegorz X.

Podczas tego długiego okresu wakatu Stolicy Apostolskiej, wystąpiły również wakaty w wielu diecezjach na całym świecie. Aby kapłani i wierni nie zostali pozbawieni pasterzy, wybierano i konsekrowano biskupów, którzy obejmowali wakujące biskupstwa. W tym okresie dokonano w różnych krajach dwudziestu jeden wyborów i konsekracji, o których wiemy. Najważniejszym aspektem tego historycznego precedensu jest to, że wszystkie one zostały ratyfikowane przez Papieża Grzegorza X, który w ten sposób potwierdził prawowitość tychże konsekracji".

Oto kilka przykładów biskupów konsekrowanych w czasie wakatu Stolicy Apostolskiej:

- 1) Avranches, we Francji – Radulfus de Thievile, konsekrowany w listopadzie 1269;
- 2) Aleria, na Korsyce – Nicolaus Forteguerra, konsekrowany w 1270;
- 3) Antivari, w Epirze (północno-zachodnia Grecja) – Caspar Adam OP, konsekrowany w 1270;
- 4) Auxerre, we Francji – Erardus de Lesinnes, konsekrowany w styczniu 1271;
- 5) Cagli, we Włoszech – Jacobus, konsekrowany 8 września 1270;

- 6) Le Mans, we Francji – Geoffridus d'Asse, konsekrowany w 1270;
- 7) Cefalu, na Sycylii – Petrus Taurus, konsekrowany w 1269;
- 8) Cervia, we Włoszech – Theodoricus Borgognoni OP, konsekrowany w 1270.

W tym miejscu, przeciwnicy konsekrowania tradycyjnych katolickich biskupów w naszych czasach mogliby się spierać, że wspomniany historyczny precedens miał miejsce 700 lat temu i że Papież Pius XII – ze względu na nielegalne konsekracje biskupów dokonane w schizmatycznym kościele narodowym w Chinach – zarządził, że wszelkie konsekracje biskupie przeprowadzone bez papieskiego mandatu pociągają za sobą karę ekskomuniki *ipso facto* dla konsekratego i konsekrowanego.

Aby odpowiedzieć na ten zarzut, konieczne jest zrozumienie natury prawa. To właśnie z powodu braku dobrej znajomości zasad prawa, wielu tradycyjnych katolików popada w błąd. Święty Tomasz z Akwinu definiuje prawo jako pewne promulgowane rozumne rozporządzenie ustanowione dla dobra wspólnego przez osobę mającą pieczę nad wspólnotą. Zwróćmy uwagę na sformułowanie "dla dobra wspólnego". Za pontyfikatu Papieża Piusa XII, żaden biskup nie mógł legalnie konsekrować innego biskupa bez papieskiego mandatu i działać tak dla dobra Kościoła. Jednakże prawo może – wraz z upływem czasu i radykalną zmianą okoliczności – przestać działać dla dobra wspólnego i jako takie, przestać obowiązywać. Prawo może wygasnąć na dwa sposoby: zewnętrzne ustanie (ustawodawca odwoła prawo) i wewnętrzne wygaśnięcie (prawo przestaje być prawem, jako że przestało działać dla dobra wspólnego).

Jak uczy w swym komentarzu arcybiskup Amleto Giovanni Cicognani, profesor prawa kanonicznego na Papieskim Instytucie Prawa Kanonicznego i Cywilnego w Rzymie:

"Prawo ustaje z przyczyn wewnętrznych kiedy wygasa jego cel; prawo ustaje samo z siebie... prawo wygasa z przyczyn zewnętrznych kiedy zostaje odwołane przez ustawodawcę.

Co do pierwszego sposobu: Ustanie (albo jego celu albo jego podstawy) prawa dokonuje się odpowiednio kiedy wszystkie jego cele wygasają. Cel prawa wygasa wprost przeciwnie gdy szkodliwe prawo staje się albo niesprawiedliwe albo niemożliwe do przestrzegania".

Tak więc, w naszych czasach, ściśle przestrzeganie dekretu Papieża Piusa XII o zakazie konsekrowania biskupów bez papieskiego mandatu stałoby się szkodliwe dla zbawienia dusz. Bez biskupów, ostatecznie nie byłoby kapłanów, Mszy ani sakramentów.

Czy to było intencją ustawodawcy, Papieża Piusa XII? Czy życzyłby sobie, aby jego dekret był tak ściśle interpretowany, że ostatecznie spowodowałby koniec sukcesji apostolskiej? Oczywiście, że nie.

Jeśli chodzi o inny aspekt prawa, arcybiskup Cicognani wyjaśnił – również w swym Komentarzu do Prawa Kanonicznego – naturę *epikei*:

"Człowiek prawodawca nigdy nie jest w stanie przewidzieć wszystkich indywidualnych przypadków, w których jego prawo będzie mieć zastosowanie. W związku z tym, prawo – choć w ogólności sprawiedliwe – przy literalnym potraktowaniu może prowadzić w pewnych nieprzewidzianych okolicznościach do rezultatów, które nie będą zgodne ani z intencją prawodawcy ani z naturalną sprawiedliwością, lecz raczej będą z nimi kolidować. W takich wypadkach, prawo musi być objaśniane, nie zgodnie z jego brzmieniem, ale według intencji prawodawcy".

Prace następujących autorów dostarczają nam dodatkowych definicji tego aspektu prawa – *epikei*:

Bouscaren i Ellis: *Prawo kanoniczne (Canon Law)*, 1953:

"Interpretacja uwalniająca kogoś od przepisów prawa, wbrew jego literalnemu brzmieniu, pozostająca natomiast zgodna z zamysłem ustawodawcy".

Prümmer: *Teologia moralna (Theologia moralis)*, 1955:

"Przychylna i sprawiedliwa interpretacja nie samego prawa, lecz zamysłu ustawodawcy, który jak się zakłada nie zamierzał krępować jego adresatów w nadzwyczajnych okolicznościach, kiedy to przestrzeganie tego prawa mogłoby spowodować szkodę albo narzucić wielki ciężar".

Besson: *Encyklopedia katolicka (Catholic Encyclopedia)*, 1909:

"Korzystna interpretacja zamysłu ustawodawcy, która zakłada, że nie zamierzał włączać szczególnego przypadku w zakres swego prawa".

Jone i Adelman: *Teologia moralna (Moral Theology)*, 1951:

"Uzasadnione przyjmowanie za pewnik, że prawodawca nie zamierzał wiązać swym prawem w jakimś szczególnie trudnym przypadku chociaż oczywiście treść prawa obejmuje ten przypadek".

Ostatnie przemyślenie dotyczące rozporządzenia Papieża Piusa XII znajdujemy w samym słowie prawo (po łacinie, *jus*). Wywodzi się ono z łacińskich słów *justitia* (sprawiedliwość) i *justum* (słuszność), ponieważ wszystkie prawa mają być dobre, godziwe i słuszne. To jest właśnie cechą prawa. A spośród wszystkich praw, najwyższym prawem jest zbawienie dusz, "*salus animarum, suprema lex*".

24 czerwca 1939 roku, w przemówieniu do rzymskich kleryków Papież Pius XII powiedział:

"Prawo kanoniczne jest również ukierunkowane na zbawienie dusz; i celem wszystkich jego regulacji i przepisów jest, by ludzie mogli żyć i umierać w świętości udzielonej im z Bożej łaski".

Aby dzisiaj duchowo przetrwać, potrzebujemy łask Ofiary Mszy Świętej i sakramentów. Jednakże, by je otrzymać, potrzebujemy kapłanów, a po to by mieć kapłanów, musimy mieć biskupów.

Dzięki składamy Bogu Wszechmogącemu, który w Swej Opatrzności przewidział duchowe potrzeby Swej owczarni i obdarzył nas nauczycielami i pasterzami kontynuującymi misję Kościoła "nauczania wszystkich narodów wszystkiego, co On nakazał".

In Christo Jesu et Maria Immaculata,

Bp Mark A. Pivarunas CMRI (1)

www.cmri.org

Tłumaczył z języka angielskiego Mirosław Salawa

Przypisy:

(1) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011](#). b) [Zapowiedź "kanonizacji" Jana Pawła II – człowieka, który odstąpił od wiary katolickiej łamiąc I przykazanie Dekalogu](#). c) [Cześć do Najświętszego Sakramentu u katolików i świętokradztwa modernistów](#). d) [Boskie Macierzyństwo Najświętszej Maryi Panny](#).

e) [Sedewakantyzm](#). f) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego](#). g) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) h) [O Przysiędze antymodernistycznej](#). i) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm](#). j) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII](#). k) [Fatima, negocjacje FSSPX z modernistami i stanowisko arcybiskupa Lefebvre](#).

2) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach](#).. b) [Nowa praktyka "dialogu". Duch apostołski zniszczony przez Vaticanum II](#). c) [Papież Pius XII – w pięćdziesiątą rocznicę śmierci](#).

3) [Stanowisko teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#).

4) Ks. Rama Coomaraswamy, a) [Posoborowi "papieżu"](#). b) [Problemy z nowymi sakramentami](#).

5) Mario Derksen, [Habemus Bergoglio. Antypapież Franciszek i soborowy kościół](#).

6) [Mały katechizm o Syllabusie](#).

7) Ks. Ignacy Grabowski, [Prawo kanoniczne. O występkach przeciw wierze i jedności kościelnej](#).

8) Papież Pius IV, [Wyznanie Wiary katolickiej](#).

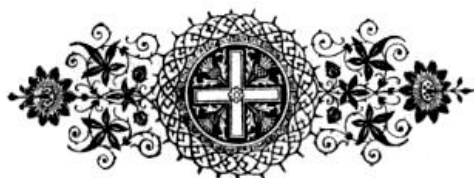
9) Św. Pius X, Papież, a) [Encyklika "Pascendi dominici gregis", o zasadach modernistów](#). b) [Przysięga antymodernistyczna](#).

10) Papież Pius XI, [Encyklika "Mortalium animos". O popieraniu prawdziwej jedności religii](#).

11) Papież Pius XII, [Encyklika Mystici Corporis Christi. O Mistycznym Ciele Chrystusa](#).

12) Ks. Walenty Gadowski, [Nauka Kościoła. Wybór orzeczeń dogmatycznych Kościoła katolickiego i jego praw kanonicznych](#).

(Przyp. red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXIII, Kraków 2013